

יום ה', ז' בטבת תשס"ג (12 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

לקראת מחר, ח' בטבת: (תענית צדיקים) שבו **נשלם תרגום התורה (תרגום השבעים) לשפה היוונית**, והיה אותו יום קשה לישראל כיום שנעשה בו העגל, לפי שלא היתה התורה יכולה להיתרגם כל צרכה. ... אחד ממלכי יוון שאחר אלכסנדר מוקדון, **תלמי שמו**, רצה להתעלל בתורת ישראל ובחכמיה ויצו על החכמים שיתרגמו לו את התורה ליוונית. מה עשה?
"מעשה בתלמי המלך שכינס 72 זקנים, והכניסם ל- 72 בתים ולא גילה להם על מה כינסם. ונכנס אצל כל אחד ואחד ואמר להם: "כתבו לי תורת משה רבכם." נתן הקדוש ברוך הוא בלב כל אחד ואחד עצה, והסכימו כולם לדעה אחת. לא מצא תלמי שינוי בכלל, בין תרגומו של זה לתרגומו של זה. אפילו באותם המקומות שנתכוונו הזקנים לשנות בתרגום מן המשמעות הידועה, כולם לדעה אחת נתכוונו. וכשם שיצא שינוי מתחת ידו של זה, כן יצא מתחת ידו של זה, וכך מכל 72 הזקנים." [מסכת מגילה דף ט.]

והיה בדבר זה קידוש השם גדול וקידוש שם ישראל וחכמיו. אותו יום שגמרו כל 72 הזקנים לתרגם את התורה ליוונית, יום **ח' בטבת** היה, והיה קשה יום זה לישראל מאד. ואם כי ישראל ראו באותו יום גם את מעשה השם יתברך (שהתרגום היה אחיד) כי נורא הוא, את כל אשר עושה ה' עם עמו ועם חכמיו, ששומר את כל צעדיהם מלכד, והיה הדבר הזה לפלא בעיני הגויים וחכמיהם, אעפ"י-יכן היה אותו היום קשה לישראל כיום שנעשה בו העגל(!) ובלשון 'מגילת תענית': "**והחושך בא לעולם 3 ימים...**" [ספר התודעה]

~~~~~

פרשת "ויגש" שאנו קוראים בתורה השבת מביאה לשיא הדרמאטיות את כל מסכת יוסף ואחיו, בהתוודעותו לאחיו: "**ולא יכול יוסף להתאפק לכל הנצבים עליו... ולא עמד איש אתו בהתוודע יוסף אל אחיו. ... ויאמר יוסף אל אחיו אני יוסף, העוד אבי חי...?**" [בראשית מ"ה 1-3] בעקבות גילוי זה, חוזרים האחים לארץ כנען להביא את אביהם ואת כל משפחותיהם מצרימה. בדרכם, עוצר יעקב בבאר-שבע: "**ויסע ישראל וכל אשר לו ויבא בארה שבע ויזבח זבחים לאלוקי אביו יצחק.**" [שם מ"ו 1] אומר על כך הרש"ר הירש: אין אנו מוצאים במקום אחר שאבותינו זבחו זבחים. הם העלו רק עולות – "עולה" מביעה את ההתמסרות הגמורה לה'. ואילו "זבח" הוא ... רק סעודה משפחתית. היא מקדשת את נוח המשפחה, את בית המשפחה ואת שולחנה, והופכת אותם למקדש ולמזבח. "זבחים", הקרויים בד"כ "שלמים", מביעים את הרעיון הנעלה יותר, שה' בא אלינו; מקריבים אותם מתוך שמחת ההכרה "**כי אלוקים בדור צדיק.**" [תהלים י"ד 5]. במקום שמשפחה נאמנה לה', והיא יודעת שהיא נשואה ע"י ה' – **שם שכינה שורה**. משום כך, זבח השלמים, "קרבת השלום" של המשפחה הברוכה לא-ל, הוא קרבן יהודי מובהק. רעיון ההתבטלות וההתמסרות לה' נצנץ בלב גם מחוץ לתחום היהדות. כנגד זה, החדרת הקדושה לחיים השיגרתיים, האפשרות "לאכול ולשתות ולחזות את האלוקים" [ר' שמות כ"ד 11], הרעיון שכל חדרי משפחתנו הם מקדשים, ושולחנותינו הם מזבחות, שבנינו ובנותינו הם כהנים וכהנות – החדרה רוחנית זו של החיים הפרטיים השגרתיים היא **תרומה מיוחדת של היהדות**. יעקב-ישראל לא העלה עולות, אלא זבח זבחים, שכן היתה זו הפעם הראשונה שיעקב היה

"לו עמי שומע לי, ישראל בדרכיי יהלכו. כמעט אויביהם אכניע, ועל צריהם אשיב ידי." [תהלים פ"א]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **חמישי**

יום נעים ושמח ושבט שלום!

כניסת השבת (ב"ש): 16¹⁶

צאת השבת (ב"ש): 17¹⁴

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.

יום ה', ז' בטבת תשס"ג (12 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

מאושר במשפחתו (כאן בבאר-שבע), ולבו שמח ו"שלם". בהכרה זו וברגש זה הוא זבח לה' "זבח משפחה"; וברגש זה הקריב את קרבנו – לאלוקי אביו יצחק, ולא לאלוקים דרך כלל.

"לו עמי שומע לי, ישראל בדרכיי יהלכו. כמעט אויביהם אכניע, ועל צריהם אשיב ידי." [תהלים פ"א]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום חמישי

יום נעים ושמח ושבט שלום!

כניסת השבת (ב"ש): 16¹⁶

צאת השבת (ב"ש): 17¹⁴

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.